

РЕШЕНИЕ

№ 587

гр. Бургас, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Нася Ив. Япаджиева
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Нася Ив. Япаджиева Въззивно гражданско
дело № 20232100500451 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК и е образувано по въззивната жалба подадена по въззивната жалба подадена от адв. Жения Маркова - особен представител на М. П. Р. против Решение № 190/23.11.2022г. постановено по гр. дело № 877/2021г. по описа на РС гр.Поморие с което е допусната делба на следния недвижим имот: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 57491.504.100.1.5 по КККР на гр.Поморие, който самостоятелен обект се намира в сграда № *** разположена в поземлен имот с идентификатор 57491.504.100, предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент, брой нива на обекта – 1, с площ 100кв.м., с прилежащи части – източна и южна стаи от избата и южно таванско складово помещения между В. П. Н. и М. П. Р. при квоти 5/6 ид.ч. за В. П. Н. и 1/6ид.ч. за М. П. Р. Въззивникът изразява недоволство от решението и твърди, че решението е необосновано, неправилно постановено при неизяснена фактическа обстановка.

На първо място сочи, че първоинстанционният съд не е допуснал, да бъдат включени в наследствената маса всички имоти, оставени от наследодателя П. Р. - искане направено от ответника с отговора на исковата молба. На второ място, сочи че РС не е квалифицирал правилно предявеният инцидентен иск за недействителност на отказа от наследство и не се произнесъл по допустимостта и основателността на предявения от ответника насрещен инцидентен установителен иск. Счита, че РС Поморие неправилно е приел, че представеното Удостоверение с изх. № 572/23.04.2019г. изд. от РС Поморие е законосъобразно, като не е изследвал, дали направеният от ответника отказ от наследство е действителен, а отказът би бил недействителен, ако преди това наследникът е приел наследството изрично, или чрез конклюдентни действия. Счита, че задължението на наследодателя на страните за което е бил издаден изпълнителен лист и по повод което задължение по образувано

изпълнително производство е даден срок на М. Р. да заяви дали приема наследството оставено от неговия баща е било погасено по давност и ЧСИ не е следвало да предприема действия по събирането му, а В. П. Н. е нямала задължение за плащане и като е платила задължението доброволно, тя е платила и задължението на своя брат. Моли съдът да отмени решението на РС Поморие и да постанови друго с което да допусне делба на процесния имот при равни квоти за съсобствениците.

Въззиваемият – В. П. Н. чрез пълномощника адв. Марин Милев в срока по чл. 263 от ГПК, представя отговор като оспорват изцяло въззивната жалба, като счита възраженията и твърденията във въззивната жалба на особения представител на ответника М. П. Р. са необосновани. На първо място, сочи че е неоснователно възражението, че първоинстанционният съд не е допуснал при съдебната делба да бъдат включени в наследствената маса всички имоти, оставени от наследодателя П. Р., тъй като съдът няма задължение служебно да издирва всички наследствени имоти на участниците в съдебната делба и да ги включва в делбената маса и искането за допълнително включване на съсобствени имоти в предмета на делото може да прави само страната като посочи конкретно кои имоти иска да бъдат включени в делбената маса. На следващо място сочи, че е неоснователно възражението, че ПРС не е квалифицирал правилно предявеният инцидентен иск за недействителност на отказа от наследство, не е определил спорните и подлежащи на доказване факти във връзка с него и не е разпределил доказателствената тежест. Соци, че съдът е изложил в мотивите си, изводи за приетата от него действителност на Удостоверение с изх. № 572/23.04.2019г, изд. от Районен съд – Поморие и удостоверението е охранителен акт, който е издаден въз основа на искане за вписване на осн. чл. 52 от ЗН от ЧСИ Таня Маджарова, след като М. Р. е бил призван по реда на чл.51, ал. 1 от ЗН да заяви дали приема наследството на П. Р., с **покана** получена лично от него и същият не е отговорил в предоставения му три месечен срок, поради което на основание чл.51, ал.2 от ЗН е загубил правото да приеме наследството на П. Р.. Така поради законосъобразния отказ на осн. чл. 52 от ЗН, делът на въззивника от 2/6 ид.ч. от наследството на П. Р. съобразно с чл.53 от ЗН уголемява дела на другият наследник(въззиваемата) в същото наследство. За неоснователно счита и твърдението във въззивната жалба, че дълговете, за събирането, на които е образувано изпълнителното дело против въззивника към датата на входиране на искането за вписване на обстоятелства по чл.52 от ЗН били вече погасени по давност, като сочи, че изпълнителното дело е образувано на 08.02. 2017г. и съгласно Тълкувателно решение №2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ и видно от представените доказателства по изпълнителното дело са предприети действия преди да е изтекъл петгодишния давностен срок, които прекъсват давността съгласно горепосоченото тълкувателно решение и тези доказателства опровергават и възражението за перемпция - осн. по чл. 433, ал.1 , т.8 ГПК, по отношение на изпълнителното дело, което е било образувано против страните по делото като наследници на П. Р.. На следващо място оспорва и твърдението, че въззивникът е владял процесния имот и го бил придобил по давност, като сочи, че същия не е живял непрекъснато в имота. Моли Решението на ПРС да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговарящи на изискванията на чл.260-261 от ГПК .

Служебната проверка на въззивния съд по чл. 269 от ГПК, сочи решението на първата инстанция за валидно и допустимо в обжалваната част.

По наведените от въззивника в жалбата му оплаквания за неправилност на решението, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

Производството по гр. д. № 877/2021г. е образувано пред Районен съд Поморие по искова молба подадена от В. П. Н. чрез адв. М.Милев против М. П. Р. и е за делба на недвижим имот, а именно: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 57491.504.100.1.5, по к.карта и к.регистри на гр.Поморие, с адрес ***, който обект се намира в сграда № *** разположена в поземлен имот с идентификатор 57491.504.100, предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент, брой нива на обекта – 1, с площ 100кв.м., с прилежащи части – източна и южна стаи от избата и южно таванско складово помещения между В. П. Н. и М. П. Р. при квоти 5/6 ид.ч. за В. П. Н. и 1/6ид.ч. за М. П. Р.. Посочила е в исковата молба, че имота е придобит по наследство от родителите на страните – А. М. К. и П. И. Р., като след смъртта на майка им ищцата и ответникът са придобили по 1/6ид.ч., а техния баща е бил собственик на 4/6ид.ч. След смъртта на техния баща, ответникът – М. Р. на основание чл.51, ал.2 от ДН е загубил правото да приеме наследството оставено от баща им - П. И. Р. и така страните са съсобственици при квоти 5/6 ид.ч. за В. П. Н. и 1/6ид.ч. за М. П. Р..

Ответникът чрез назначения особен представител е представил отговор на исковата молба като е оспорил иска и е предявил инцидентен установителен иск като иска съдът да приема за установено, че издаденото Удостоверение №572/23.04.2019г. изд. от РС Поморие въз основа на искане по чл.52 от ЗН направено от ЧСИ Таня Маджарова е незаконосъобразно и да го отмени. Излага становище, че задължението за което е образувано изп.дело е било погасено по давност и предприетите действия от ЧСИ са били незаконосъобразни и наследниците не са били длъжни да платят задължението на наследодателя. На следващо място направил възражение за придобиване на имота по давност.

Предявения иск е за делба в своята първа фаза.

С определение от 21.09.2021г., съдът е прекратил производството по отношение на инцидентния установител иск и е върнал молбата на ответника. Определението не е обжалвано и е вл. в сила. С постановеното решение съдът е допуснал делба на процесния имот при квоти 5/6 ид.ч. за В. П. Н. и 1/6ид.ч. за М. П. Р..

Настоящият състав счита, че първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото, съобразно въведените от страните към този момент твърдения и представените доказателства, а изводите му по фактите са обосновани – изградени след обсъждане на доказателствата по делото поотделно и тяхната връзка.

Безспорно е установено по делото, че страните са брат и сестра наследници на: А. М. К. тяхна майка починала на 25.11.1996г. наследена от П. И. Р.-съпруг и страните по делото и на П. И. Р. – техен баща починал на 17.11.2011г. оставил за наследници страните по делото.

Безспорно е установено, че родителите на страни по делото в режим на СИО са придобили процесния недвижим имот, а именно: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 57491.504.100.1.5, с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент с адрес ***.

Установява се от представената Заповед № 221 от 02.07.2012г. за изпълнение на

парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК издадена по ч.гр.дело № 350/2021г., че П. И. Р. и М. П. Р. дължат солидарно на „Банка ДСК“ ЕАД сумата от 4274.151лв. ведно със законната лихва от 28.06.2012г.до окончателното изплащане и 353.73лв. – разноси по делото. Въз основа на заповедта е издаден изпълнителен лист за сумите така както са посочени в заповедта. На 08.02.2017г. „ОТП Факторинг България“ ЕАД, след като е придобило по силата на сключен с „Банка ДСК“ договор за покупко-продажба на вземания, вземането на банката от П. И. Р. и М. П. Р. е поискало от ЧСИ Таня Маджарова образуване на изп.дело за събиране на дължимите суми и е поискало налагане на запор върху банковите сметки на длъжниците и проучване на имуществото на длъжниците. ЧСИ е наложил запор върху трудовото възнаграждение на М. Р. в „Ем Джи Тотал“ ООД и е наложил запор на банковите сметки на М. Р., като е получен отговор от Общинска банка АД , ФЦ Поморие, че по сметката на клиента няма достатъчно средства за изпълнение на запорното съобщение и има наложени предходни запори.

След като по изп.дело е установено, че П. И. Р. е починал, ЧСИ е поканил наследниците на основание чл. 429, ал.2 ГПК във вр. с чл. 51 от ЗН в тримесечен срок да заявят писмено дали приемат наследството оставено от П. Р. или са удостоверили своя отказ да приемат наследството пред РС – Поморие. В поканата са посочени последиците от непредставянето на отговор, а именно загубване правото да се приеме наследството. Видно от поканата същата е връчена лично на М. Р. на 01.11.2018г. След изтичане на тримесечния срок ЧСИ с Искане за вписване на основание чл. 52 от ЗН с изх. № 10427/15.04.2019г. е поискал на основание чл.52 от ЗН, да се впише в особената книга на РС - Поморие изгубването на правото на М. Р. да приеме наследството оставеното от П. И. Р. и да бъде издадено удостоверение. В искането е посочено, че в предоставения срок В. П. Н. изрично е приела наследството от наследодателя П. Р.. По делото са представени удостоверение с изх. № 572/23.04.2019г. изд. от РС – Поморие видно от което в особената книга на съда е вписано, по искане на ЧСИ – Таня Маджарова, че М. П. Р. губи правото да приеме наследството оставено от П. И. Р., починал на 17.11.2011г. и удостоверение с изх. № 998/19.08.2019г. изд. от РС – Поморие видно от което в особената книга на съда е вписано постъпило заявление от В. П. Н., с което е заявила че приеме наследството оставено от П. И. Р. починал на 17.11.2011г.

При така установената фактическа обстановка настоящия състав намира жалбата за неоснователна.

Според съда неоснователно е възражението на въззивника, че районният съд не е включил всички съсобствени имоти. Не се представиха доказателства, страните по наследство да се придобили и други имоти, които да бъдат допуснати до делба. В направеното искане не се сочат други имоти и не подкрепено с доказателства за наличие на други съсобствени имоти между страните. Ако в по късен момент се установи, че са налице и други имоти съсобствени между страните, то решението по настоящото дело не възпрепятства възможността на страните да искат делба на другите имоти. Съдът не следва да се произнася по възраженията свързани с предявения ИУИ, тъй като производството в

тази част е прекратено и определението на ПРС е влязло в сила. Следва обаче да се обсъди направено възражение относно валидността на вписаното загубване правото за приемане на наследството и твърдението, че М. Р. е приел наследството на П. Р. ЧСИ е задължил длъжниците по изп.дело на основание чл. 51 от ЗН, в тримесечен срок да заявят дали приемат наследството на своят наследодател П. Р. като им е указал последиците по чл. 51, ал. 2 от ЗН, ако в определения от съда срок не отговорят - губят правото да приемат наследството. Във връзка с оспорването не се представиха доказателства М. Р. да е приел наследството оставено от баща му. Приемането на наследството е едностранен акт, с който наследникът изявява волята си да го придобие. Начините за приемане на наследството са посочени в закона. Това М. Р. е можел да направи изрично с писмено изявление до районния съдия по местооткриване на наследството, което се вписва в особена за това книга – чл. 49, ал. 1 ЗН, или чрез конклюдентни действия т.е. мълчаливо чрез извършване на действия което несъмнено предполага намерението му да приема наследството. За да е налице мълчаливо приемане на наследството, наследникът следва да е извършил действия, които несъмнено да предполагат намерението му да приеме наследството и които той да не е имал правото да извърши, освен в качеството си на наследник - чл. 49, ал. 2 от ЗН. Съгласно трайната съдебна практика, двусмислени действия, от които могат да се направят и други изводи, не сочат на приемане на наследството. След като наследника не е приел наследството изрично и поради липсата на представени доказателства за действия на ответника – М. Р., които да могат да се тълкуват като акт на манифестиране на мълчаливо приемане на наследството, следва да се приеме, че приемане на наследството от страна на ответника не е осъществено и за него са настъпили последиците по чл. 51, ал. 2 от ЗН - загубил правота да приеме наследството. В тази връзка в качеството на наследник от него не може да се търси отговорност за задълженията на баща му, но и с неговата част от наследството се уголемява дела на другия наследник.

Неоснователно е възражението на въззивника, че изп.дело е образувано след изтичане на давностния срок и в тази връзка е следвало да бъде прекратено. На първо място давността не се прилага служебно, а такова възражение в изп.производство не е направено. На второ място възражението е неоснователно, тъй като от издаване на изп.лист до образуване на изпълнителното дело не е изтекъл давностния срок и той е прекъснат с предприетите действия от ЧСИ - наложените запори върху банковата сметка на длъжника – М.Р. и върху трудовото му възнаграждение. В тази връзка връзка законосъобразно е предприетото от ЧСИ действие, имащо за цел да изясни наследниците срещу които може да насочи принудителното изпълнение за задължение на наследодателя.

Относно възражението за придобиване имота по давност не се представиха никакви доказателства в тази насока. Ответника – М.Р., не е открит на адреса който съвпада с местонахождението на имота и в тази връзка в настоящото производство му е назначен особен представител, който не ангажира доказателства ответника да е владял спокойно и непрекъснато имота и да е отблъснал владението на сестра си. Ищцата е приела наследството изрично и видно от представената обяснителна записка от 22.10.200.18г.

същата е предприела действия за установяване идентичност между СО 57491.504.100.1.5 и апартамент представляващ втори жилищен етаж описан в договор за доброволна делба с участието на наследниците на страните по делото или същата е предприела действия на управление на имота и владението и в никакъв случай не е било отблъснато от другия съсобственик.

Настоящия състав споделя извода на първоинстанционния съд, че , ищцата В. Н. е придобила по наследство от майка си 1/бид.ч., по наследство от баща си 2/бид.ч. и с 2/бид.ч. есе е увеличил делът ѝ след като брат ѝ е загубил правото да приеме наследството оставено от баща му. Така М. П. Р. е собственик на 1/бид.ч. от процесния имот придобита по наследство от майка си, а В. П. Н. е собственик на 5/бид.ч. от имота.

По изложените съображения съдът намира, че поради съвпадане на изводите на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Тъй като въззивникът по настоящото производство е представляван от назначения му особен представител – адв. Ж.Маркова, съдът вземайки предвид фактическата и правна сложност на делото, която не е значителна, счита, че следва да задължи ищецът за заплати на особения представител възнаграждение в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева определено от съда на основание чл. 36 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 47, ал.6 от ГПК.

Разноските дължими на ищеца, съдът ще присъди с акта по извършване на делбата.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 190/23.11.2022г. по гр. д. № 877/2021г. по описа на РС – Поморие.

ОСЪЖДА В. П. Н., ЕГН ***** със съд.адрес гр.Бургас, ул. Алеко Константинов № 8, ет.1 адв. М.Милев да заплати сумата в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева представляваща възнаграждение за процесуално представителство пред ОС Бургас на адв. Жения Динева Маркова особен представител на М. П. Р., ЕГН ***** , вносами по сметка на ОС – Бургас - BG95RZBB91553320064407.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____